

THOMAS J. ELIOT

Amina și Maestrul

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Capitolul I

Începutul călătoriei.....5

Capitolul II

Țara Sfântă 22

Capitolul III

Privirea 35

Capitolul IV

Auzul cântecului liturgic.....55

Capitolul V

Cei doi Maeștri.....82

Capitolul VI

Parfumul tămâii.....115

Capitolul VII

Gustul pâinii 148

Capitolul VIII

Atingerea 165

Capitolul IX

Iluminare 211

Bibliografie

Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament, Ed. în SUA;

Esenienii Copiii Luminii, Autor: Stuart Wilson și Joanna Prentis;trad. din lb. engleză de Beatrice-Virginia Tuhari-București-Editura For You,2010;

Evanghelia după Toma, Autor: Henri - Charles Puech;Colecția Manuscris,trad. din lb. franceză de Radu Duma-București-Editura Herald, 2018;

Maria Magdalena in evanghelii si texte apocrife, Autor: Marvin Mayer,trad. din lb. engleză de Adriana Bădescu-București-Editura Nemira,2008;

Mesaje de la Maeștri: să folosim din plin puterea iubirii, Autor: Dr. Brian Weiss;trad. din lb. engleză de Monica Vișan-Ed.rev-București-Editura For You, 2018;

Modelul divin: Biruința asupra morții, Autor: Baird T. Spalding; trad. din lb. engleză de Elena Gugian-București-Editura Herald, 2014;

Poți să îți vindecii viața, Autor: Louise L. Hay; trad. din lb. engleză de Cristian Hanu-Brașov-Editura Adevăr Divin, 2010;

Relatăările unui discipol despre maeștrii spirituali din Himalaya, Autor: Swami Rama; trad. din lb. engleză de Adriana Enache-București-Editura Deceneu, 2013;

Viețile Maeștrilor, Autor: Baird T. Spalding; trad. din lb. engleză de Ilie Iliescu-Ed. a 2-a-București-Ed. Herald, 2012.

*Doamne,
pogoară-Ți Duhul Sfânt
în mintea
și-n inima mea,
iar inima mea
s-aștearnă această
Carte.*

Capitolul I

Începutul călătoriei

Seară de trecere dintre ani, în bătrânul Cișmigiu al Bucureștilor.

În pustiul parcului, doar vântul rece se plimba nestingherit printre copaci, însuflețind zăpada inocentă.

Amina, întinsă în mijlocul rondului central, își deschise mâinile larg într-un gest de abandonare totală. Simți cum tot corpul i se destinde și se afundă moale în albul zăpezii. Închise ochii și zâmbi imperceptibil. Se gândi că așa cum stătea, întinsă pe spate, cu picioarele și mâinile depărtate de trup, trupul ei forma o stea... Steaua Bunei Vestiri. Începu să murmure încet:

Avù-n d-b-ishmàyya,

Nét-qàddash shimmu-kh,

Té—teh malciùtu-kh

Néh-ve sovyànu-kh

Eiciàna d-bishmàyya....

În liniștea înghețată a parcului, aramaica rugăciunii se auzea ca un cântec de leagăn. Era legătura ei tainică cu Dumnezeu, care îi dădea tărie și echilibru.

De la un timp de vreme era tot mai nemulțumită de ea însăși. Avea 21 de ani și era de părere că nu făcuse nimic special până la vârsta asta; doar școală, școală și iar școală, un traseu comun și nepretențios al unui copil iubit, dintr-o familie de profesori, care avea o pasiune - pianul și o dorință din copilărie - să ajungă în Țara Sfântă.

Simțea că trebuie să facă ceva cu viața ei, să schimbe ceva, poate chiar pe ea însăși. Să încerce să fie mai bună, mai recunoscătoare, mai umilă. Parcă ceva din interior o îndemna să fie mai receptivă, să își deschidă inima și să lase Universul, acest infinit înțelept, să vorbească inimii ei, prea tinere și prea trufase, să o învețe lucrurile bune ale vieții. Trebuia să învețe să asculte, să accepte, să își lase orgoliile de-o parte și să își ceară iertare, mulțumind firesc și sincer, ca orice om de Dumnezeu: „Mulțumesc, Doamne, pentru toate câte mi le dai: pentru bine și rău, pentru mult și puțin, pentru tot”. Zâmbi deznădăjduită și își spuse că nu folosește la nimic toată această pocăință, dacă nu încearcă să schimbe cu adevărat ceva în viața ei. Nu voia să sfârșească lamentabil, ca mulți dintre tinerii pe care îi cunoștea, prizoniera unui destin placid și anost, orânduit metodic în mici parcele de viață: carieră, casă, cumpărături, un teatru sau un cinema, un Ateneu pe săptămână și eventual o

sindrofie în familie, la care era nevoită să mimeze fericirea, de dragul celorlalți. Simțea că destinul ei e altul și mai simțea că, pe drumul ei, va ajuta tot atâția oameni câte suflete a mântuit Iisus. Oare va recunoaște vreodată acest drum? Multe întrebări și puține răspunsuri.

Se ridică brusc și începu să meargă cu pași precipitați spre casă. „Poate că mama e deja îngrijorată la ora asta; dacă nu mă grăbesc, pierd și trecerea în noul an.”

Nu anunțase pe nimeni de ieșirea ei în parcul de lângă casă și acum îi părea rău. Nu făcuse caz nici de faptul că trecuse timpul și răsărise Luna; din contră, se bucurase văzând-o cum apare dintre norii goniți de vânt. Stătea așa, frumoasă, ca o icoană înconjurată de stele... și liniștită, împăcată cu sine însăși. „Oare i-a părut vreodată rău de condiția ei în Univers? Nu e decât un satelit, un corp ceresc ce se va roti în jurul altei planete, până când Dumnezeu va decide să îi schimbe traiectoria, sau poate destinul, și atunci va trebui să facă altceva. Ca și noi, în fiecare altă viață, când cu voie, fără voie, suntem un alt personaj, într-un alt scenariu. Care o fi personajul meu de data asta?” Știa că îi era dat să înfăptuiască ceva pe drumul ei; să ducă la bun sfârșit o cauză, să îi ajute pe oameni și pe ea totodată. Și era fericită că cerul a ales-o pe ea; dar, în același timp, o speria gândul că ar putea

dezamăgi și oamenii ar pune-o la zid în loc să îi aprecieze efortul de a-și duce crucea. Se gândi din nou la Luna și la perseverența ei revoluție în jurul Pământului, mereu în jurul lui, cu tenacitate de Sisif, zi după zi și noapte după noapte, același drum care dă cadență lumii noastre, care ne spune că după noapte va veni zi, care de fapt ne spune că trăim într-o lume guvernată de această constantă implacabilă: Timpul.

Se opri și se întoarse în loc pentru a privi pentru o ultimă dată tot peisajul la care și ea lua parte cu bucuria unui copil. Îmbrățișă într-o ultimă privire parcul în care stătuse până acum, omul de zăpadă ridicat de copiii vecinilor, Luna și norii care alergau spre o altă zi, spre o altă minune a lui Dumnezeu. Nu voia să se despartă de acest tablou și și-ar fi dorit să îl poată imortaliza pe vecie. Își spuse că va rămâne ca o amprentă în sufletul ei noaptea asta dintre ani, cu tot parcul copilăriei, cu vântul rece care îi îngheța nările și cu tot cerul ăsta inundat de stele.

Începu din nou să meargă spre casă cu pași mari, apăsați, cu mâinile îndesate adânc în buzunare și capul plecat în piept, strivind zăpada cu ghetetele ca să o audă scârțâind tare, ca atunci când era mică și se plimba în parc, agățată de mâna lui buni.

Foșnetul unor frunze înghețate pe ram îi străbătu sufletul cu un fior rece. Și simți cum sufletul i se strânge într-un spasm al trezirii la realitate: oare va reuși? Măine va pleca în călătoria pe care și-a dorit-o dintotdeauna și pe care o voia Drumul ei, și spera într-o schimbare, căci știa că doar așa putea să evolueze, să fie o alta, poate chiar cea pe care și-o dorea.

Privi mai atentă copacul înghețat de la capătul aleii și-l simți viu sub scoarța dură și rece, și intui cum, paradoxal, se bucura pentru înghețul iernii. El știa că, într-o zi, va veni peste toți Primăvara cu toată renașterea și seva ei nebună. „Este o mare virtute să accepți suferința, așteptând cu credință bucuria schimbării”, îi răsunară în urechi cuvintele lui David. Poate că ar trebui să gândească la fel pentru călătoria sa. Va fi un drum al schimbării, la capătul căruia își dorea să fie o alta. De ce să nu creadă? Dacă va crede, probabil că într-o zi se va și împlini, cine poate ști?

Ceea ce nu știa Amina era faptul că această călătorie începuse de mult, în trecut, în clipa în care a văzut lumina zilei și a scos primul sunet. Atunci a început odiseea ei, călătoria în lumea visului palpabil. Drum bun și măreț, copilă, și Dumnezeu să fie cu tine!

Libris
Respect pentru oameni și cărți

Amina deschidea porțița de la grădina casei tocmai când orologiul bătea miezul nopții. Dintr-o dată, cerul se luminează de o ploaie de stele căzătoare și, în scurt timp, artificiiile transformară noaptea într-o zi cu străluciri intermitente. Prietenii și familia ei sărbătoreau gălăgios trecerea dintre ani. Casa vibra de muzică, dorințe de împlinit, șampanie, îmbrățișări și urări de bine pentru Noul An, aflat la primele secunde. Ajunsă pe peluza casei, pași în confuzia momentului și se lăsă învăluită și inundată de toată acea bucurie amețitoare pe care o simțea venind spre ea în valuri. Acea stare de bine ce plutea în aer o făcu să-și uite pentru moment temerile și să se lase cuprinsă de toată efervescența petrecerii. Inima îi prinsese curaj și îi spunea că din Ierusalim nu se va mai întoarce ea; va veni înapoi o altă Amina: mai bună, mai recunoscătoare, mai umilă.

Închise ochii și, pentru frântura aceea de fericire și speranță, mulțumi cu adevărat, din inimă, Universului.

Un râset în cascadă și un ropot de piciorușe tropăite coborând scările o treziră pe Ada.

„Oare ce-o mai face iar năzbâti-aia mică? Trezește toată casa cu râsetele ei. Ooof, Doamne, în fiecare duminică, aceeași poveste. Sunt prea bătrână să mă mai scol în gălăgie, în singura mea zi tihnită.”

Copilăria Aminei era o tornadă de râsete, tropote, cântece și aplauze de bucurie. Cea mai importantă zi a săptămânii era Duminică, când zbura în viteză peste scările din lemn pentru a ajunge mai repede în bucătăria în care mama pregătea un mic dejun special: prăjitura de duminică.

Avea 6 ani și era un copil răsfățat, cu ochi rotunzi și verzi și cărlionți blonzi, săltându-i pe frunte dezordonat ca un tempo allegro vivace, în timp ce cobora scările din camera ei. Era o fugă în strigăte de bucurie, amestecate cu scârțâitul treptelor ce dispăreau grăbit sub piciorușele ei fremătânde, învărtite ca o morișcă de jucărie. Iubea cu toată inima ei de copil acest ritual de sfârșit de săptămână, pentru că reunea mica ei familie într-o atmosferă de pace și binecuvântare patriarhală; era bucățița ei de fericire. Năvălea ca o tornadă desculță în bucătărie pentru a-și îmbrățișa mama, închizând ochii de plăcere, ca să poată savura momentul

și aroma prăjiturii proaspete. Apoi se arunca în canapeaua pufoasă și încăpătoare din salon, unde se cuibărea chicotind încet. Părea o caricatură cu zulufi, cu ochii mari și verzi, care râdea din adâncul sufletului, cu o gură întinsă pe toată fața. Pentru câteva clipe rămânea atentă, nemișcată și concentrată ca o felină la pândă, ca să poată auzi de departe pașii tatălui, care intra, o săruta pe frunte mângâind-o patern pe păr, încercând, de fiecare dată fără succes, să îi astâmpere cârlionții rebeli; renunța după câteva tentative și se așeza cu plăcere la masa imensă, ovală, ce guverna în mijlocul încăperii. Începea să se bucure pe îndelete de aroma cafelei, citind „Săptămânalul de artă”, în timp ce își mângâia barba cu mișcări lungi, moi și satisfăcute, concentrat la noutățile jurnalului. Era o apariție charismatică, nobilă, elegantă, un bărbat frumos, bine legat, cu ochi mari, albaștri și fața prelungă, păr grizonant, ondulat, purtat cu cărare într-o parte după moda anilor '70, barbă conică, întotdeauna frumos tăiată și îngrijită, ce-i dădea un aer de antic filosof grec, serios și mai matur decât vârsta pe care o avea. Ceea ce frapa la el era contrastul dintre culoarea tăioasă a ochilor albaștri cu nuanțe de oțel și privirea blândă și caldă născută din gheața acestor două lacuri, profunde și reci. Era întotdeauna tăcut, grav, discret, cu mișcări calme și calculate, impunând

respect prin simpla lui prezență. Cu toate acestea, atitudinea glacială se topea instantaneu la apariția iubirii lui, Adelaide. Ochii i se inundau de o duioșie nemărginită și-i citeai în privire toată dragostea pe care o purta acestei ființe, la care se uita de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată: o zeiță născută din soare. Cu toate că micuța Amina îi purta un soi de respect amestecat cu teamă, simțea în inima ei de copil că sub înfățișarea severă și sobră se ascundea un suflet nobil, generos, cald și protector. Pentru ea, era tatăl ideal, pe care îl iubea intens și necondiționat. Andrei, căci așa îl chema, era un exemplu de mărinimie și filantropie, gata oricând să sară în ajutorul oricui i l-ar fi cerut. În tot ceea ce făcea era stăpânit de dorința interioară de a fi sprijin și ajutor pentru cei din jur, fie că erau membri ai familiei, prieteni sau chiar necunoscuți. Era animat de visul de a face o lume mai bună pentru toți sau cel puțin de a îndulci viața celor care aveau nevoie. În cercul lor de prieteni era stimat pentru calitățile de profesionist, incurabil perfecționist, fin analist, inteligent, capabil să găsească soluții ingenioase pentru orice problemă, dar și iubit în aceeași măsură pentru că el le oferea întotdeauna un umăr pe care să poată plânge, un suflet înțelegător care să le mângâie inima fără să îi judece, unde cei răniți găseau alinare, cei

Libris
respect pentru oameni și cărți

deznădăjduiți ajutor, cei sovăielnici un sfat. Era o persoană în continuă evoluție și, pentru sinele lui, marea provocare era să învețe să-și asculte vocea inimii. Familist convins, ținea foarte mult la micile tabieturi în familie și de aceea, pentru el, ca și pentru ceilalți membri ai familiei lui, duminica era ziua cea mai frumoasă a săptămânii, pe care ținea să o sărbătorească împreună cu cei dragi.

Venirea mamei era anticipată de parfumul proaspăt și dulce al prăjiturii, amestecat cu acordurile pianului lui Chopin, ce răzbăteau la deschiderea ușii, de la radioul din bucătărie. Adelaide era o simfonie a bucuriei și a iubirii. O ființă dinamică și inteligentă, zâmbitoare și plină de farmec; când apărea, i se vedeau doar ochii migdalați de un verde-smarald concentrat, strălucitor, stropiți cu picături de miere, înconjurați de buclele largi ale părului de culoarea chihlimbarului. Era ca o adiere proaspătă de primăvară; activă și independentă, feminină și comunicativă, rafinată, erudită, sofisticată, un amestec alchimic de senzualitate, inteligență și forță. Înclinată spre cultură, meditație și frumos, preferând lucrurile fine și delicate, cea mai mare parte din timpul ei o dedica lui Andrei, Aminei și muzicii. Era deschisă la nou, fiecare provocare fiind pentru ea o șansă de a învăța ceva și de a se

adapta oricărei situații, chiar și celor ivite din senin. Adora drumețiile lor din Munții Bucegi, din vacanțele de vară petrecute cu Amina la bunicii paterni, natura și mai ales momentele de singurătate în doi, pe care și le-ar fi dorit lungi cât eternitatea, doar ea și Andrei. Cu toate astea, erau în permanență înconjurați de prieteni și cele mai frumoase, savuroase și incitante serate literare se petreceau în casa lor, unde se adunau la sfârșit de săptămână persoane cu experiențe de-o viață, de o certă etate și cultură, împreună cu tineri moderni, progresiști și inteligenți, cu toții, oameni din sfera artelor frumoase.

Adelaide și Andrei erau cele două jumătăți ale unui unic suflet, armonizate și contopite perfect, ca două vibrații complementare ale aceleiași surse.

Se așezau unul lângă altul la masa ovală, masivă, din salon, nerăbdători de a sta împreună și de a vorbi despre evenimentele orașului, ultimele trăsnăi ale Aminei, întâmplările de la serviciu, noutățile artistice, mulțumiți că au timp doar pentru ei și nu trebuie să îl împartă cu nimeni. Văzându-i cum șușoteau râzând, ca doi adolescenți târzii, prizonieri într-o eternă poveste de dragoste, Amina se prelingea imperceptibil de pe canapea și pleca în întâmpinarea bunicii.